

گزارش

متضررشدن ایران از تغییرات رشته‌های بازی‌های آسیایی

● تغییر مداوم رشته‌های بازی‌های آسیایی باعث نارضایتی کمیته ملی المپیک خیلی از کشورها و ازجمله کمیته ملی المپیک ایران شده است. حذف رشته کامبوند از مسابقات تیراندازی با کمان، آخرین تغییری است که در رابطه با فهرست رشته‌های بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ اندونزی انجام شده است؛ این در حالی است طبق صحبت‌های مطرح‌شده، احتمال قرارگرفتن دوباره در رشته در این بازی‌ها بعید هم نیست. این اتهامات و جابه‌جایی‌ها، در شرایطی که تنها ۹ ماه به آغاز بزرگ‌ترین رویداد ورزشی قاره باقی مانده، خوشایند کشورها نیست و انتقاد آنها را از عملکرد برگزارکنندگان این بازی‌ها که در رأس آن شورای المپیک آسیا است، به دنبال داشته است. اصغر رحیمی، رئیس مرکز نظارت بر تیم‌های ملی در کمیته ملی المپیک، دراین‌باره می‌گوید: «بولتن رشته‌های بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ چند وقت پیش برای نمایندگان کشورها نمایش داده شد.ما خیلی از برنامه‌ریزی‌هایمان را بر اساس این کتابچه انجام دادیم؛ اما این تغییرات باعث می‌شود برنامه‌ها دچار اختلال و بی‌نظمی شود. گره‌ای‌ها در تیروکمان بحر دارند؛ به همین دلیل چهار سال پیش که میزبان بازی‌های آسیایی بودند، کامبوند را هم در فهرست بازی‌ها قرار دادند؛ اما از آنجا که این رشته المپیکی نیست، برای این دوره بازی‌ها حذف شده است». در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ اینچون کره‌جنوبی، اسماعیل عبادی برای ایران مدال طلای کامبوند این رقابت‌ها را به دست آورد که ارزش و اعتباری خاصی به نتایج کاروان داد. حالا در صورت حذف قطعی این رشته، قطعا این تصمیم‌گیری به ضرر ایران خواهد بود. رحیمی ادامه می‌دهد: «با توجه به مدال‌آوریمان در کامبوند، استقبال می‌کنیم که ایین ماده به بازی‌های آسیایی اضافه شود. فدراسیون تیروکمان رایزنی‌هایی با فدراسیون جهانی این رشته انجام داده و موافقت اولیه نیز گرفته شده است و برهمن‌اساس امکان اضافه‌شدن کامبوند وجود دارد». البته در رابطه با تکواندو نیز تغییراتی ایجاد شده است. همیشه از مجموع هشت وزن، کشورها در شش وزن می‌توانستند نماینده داشته باشند؛ اما برای این دوره از بازی‌های آسیایی، فقط چهار وزن المپیکی لحاظ شده و از آن طرف، پومسه را نیز به فهرست بازی‌ها اضافه کرده‌اند. کم‌شدن اوزان مسابقات تکواندو نیز باعث متضررشدن ایران در کسب مدال‌های طلای بیشتر خواهد شد.

چوب تلویزیون لای چرخ فوتبال

لجباری تابلو

هفته یازدهم رقابت‌های لیگ برتر ایران فارغ از حساسیت‌های فنی‌ای که داشت، آپستن حوادث غیرمنتظره دیگری هم بود؛ ماجرا مربوط به دیدار تیم‌های استقلال و نفت تهران در ورزشگاه آزادی بود که بعد عجیبی از «لجباری» صداوسیما با مسئولان فوتبال را به نمایش گذاشت؛ داستان این بود که در جریان این مسابقه دوربین‌های صداوسیما با نصفه‌ونیمه‌کردن تصویر، تلاش کردند تبلیغات کنار زمین را به تصویر نکشند. این اتفاق عجیب نه‌تنها تصاویر نامطلوبی را به بینندگان تلویزیونی ارائه کرد بلکه باعث شد اقدام تلافی‌جویانه از مسئولان فوتبالی که عهده‌دار هماهنگی تبلیغات برای پخش در ورزشگاه بودند را در پی داشته باشد؛ آنها بعد از اینکه متوجه تصویربرداری ناقص تلویزیون از دیدار شدند، روی یکی از تابلوهای تبلیغاتی بابت این نوع فیلم‌برداری از «مردم شریف ایران عذرخواهی» کردند. حالا اما سؤال بسیاری این است که چرا صداوسیما یکباره تصمیم گرفت جوری فیلم‌برداری کند که تبلیغات دور زمین در کادر نباشد؟

کلاف پیچیده‌ای به نام حق پخش

برای پیداکردن پاسخ این سؤال باید به داستان کهنه و خسته‌کننده حق پخش تلویزیونی برگشت؛ بعد از آنکه جلسات زیادی بین مسئولان صداوسیما و مسئولان وزارت ورزش و فدراسیون فوتبال برگزار شد، در نهایت قرار بر آن شد تا طرفین با هم به توافق برسند و مبلغی بابت حق پخش با سازوکارهای مشخص به فوتبال اختصاص داده شود. این توافق البته فقط در مرحله حرف حاصل شد و هرگز عملی نشد. عملی‌نشدن وعده مسئولان صداوسیما دوباره فوتبالی‌ها را بر آن داشت تا از همان تاکتیک قدیمی تهدید استفاده کنند: «اگر حق پخش را ندهند اجازه تصویربرداری داده نمی‌شود». این تاکتیک که بارها در گذشته با شکست مواجه شده بود، برای هزارمین بار شکست خورد ولی یک

طبق قانون یک نهاد دولتی اجازه پرداخت پول به نهاد دولتی دیگری را ندارد. البته برای برطرف‌کردن چنین بندی جلسات زیادی تشکیل شد و در نهایت به نظر می‌رسید با پادرمیانی مجلس و البته نهادهای بالاتر موضوع حق پخش پایان خوشی داشته باشد؛ حداقلش اینکه صداوسیما بپذیرد بخشی از پول تبلیغاتی که برای فوتبال می‌گیرد را بپردازد. با این‌حال آن موضوع هم فقط تصور بود و دوباره تلویزیون حاضر به پرداخت یک ریال هم به فوتبال نشد. حالا که فدراسیون فوتبال از ورود دوربین‌های محتوایی به ورزشگاه مانعت کرده، صداوسیما هم دست به کار شده تا دوباره عرصه را بر مسئولان فدراسیون فوتبال تنگ کند. داستان از این قرار است که صداوسیما با نشان‌ندادن تبلیغات دور زمین، شرکت‌هایی که به فدراسیون برای تبلیغات محیطی سفارش داده‌اند را به این امید که محصولاتشان در تلویزیون دیده شود، علیه فدراسیون تحریک کند. در واقع

بازی صداوسیما این است که این شرکت‌ها را مجبور کند تا زیان و ضررشان را از فدراسیون بگیرند یا اینکه از خیر دادن تبلیغات دور زمین فوتبال منصرف شوند. نهایتا داستان این می‌شود که فوتبال و فدراسیون فوتبال در تنگنای بیشتری قرار می‌گیرند. این موضوع اگر نهایی شود دوباره فدراسیون مجبور می‌شود از موضعش کوتاه بیاید و اجازه دهد دوربین‌هایی که برنامه‌های محتوایی از کنار فوتبال می‌سازند، به ورزشگاه راه داده شوند. اینکه فدراسیون کوتاه بیاید یا نه، هنوز مشخص نیست؛ اینکه کلا فدراسیون فوتبال جلوی پخش زنده را هم بگیرد، هنوز مشخص نیست؛ چیزی که خیلی ظاهر و آشکار است، اینکه مسئولان تلویزیون و مسئولان فدراسیون وارد یک لجباری شده‌اند که نه‌تنها مربوط به این عصر و دوره نیست بلکه به نظر می‌رسد عواقب بدتری هم برای فوتبال که فقط پرچسب حرفه‌ای‌بودن را یک می‌شد، داشته باشد.

تراکتورسازی بیرانوند را نمی‌خواهد

سال‌های گذشته و داشته‌است. تصمیم گرفتند از پرسپولیس بازیکن نگیرند و به‌این ترتیب موضوع جذب بیرانوند منتهی است.